

Daniëlle Zaad: 'Als hulpverlening een belemmering wordt' Uitgeverij Boekscout, Soest 2012. ISBN 9789461769695 (Ziekte Algemeen/AG/PO/1) ie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek met veel informatie en tips waarin Daniëlle Zaad knelpunten beschrijft die zij is tegengekomen als (multi) ervaringsdeskundige binnen de hulpverlening. Met haar bagage van pedagogische hulpverleenster probeert ze allereerst antwoord te geven op de vraag wanneer hulpverlening een belemmering wordt. Daarbij gaat ze in op allerlei aspecten van de hulpverlener- patiënt relatie. Het boek is bedoeld om een dialoog te starten tussen hulpverleners en hulpvragers, zodat de hulpverlening beter afgestemd kan worden op de hulpvraag. Volgens Daniëlle Zaad is het belangrijk om goed te reflecteren en vanuit een adelaarspositie te kijken naar het proces van hulpverlening. Boek van 146 pagina's waarin gedichten van Daniëlle zijn opgenomen die zij over deze problematiek en haar eigen situatie maakte.

Over de schrijfster:

Daniëlle (1973) woont samen met Paul in Breda. Zij hebben twee dochters: Prana en Arwen. Daniëlle is pedagogisch hulpverlener en ervaringsdeskundige. Zij heeft zelf een dwarslaesie. Haar jongste dochter Arwen kreeg hersenvliesontsteking toen ze zeven maanden was, Ze hield er onder NAH aan over en doofheid, en heeft ADHD. Prana, de oudste heeft een Autisme Spectrum syndroom (ASS). Ze schreef eerder het boekje *Behoefte aan Nazorg* (2009)

Daniëlle: "Ik ben momenteel vrijwilliger bij het Autisme Informatie Centrum (NVA) te Breda en bij de Nederlandse Meningitis Stichting. Ik ben afgestudeerd als Sociaal pedagogisch Hulpverlener en als docent Pedagogiek. Als moeder van twee kinderen met een beperking kom ik veel met de hulpverlening in aanraking. Door middel van zelfreflectie koppel ik theorie aan de praktijk en neem ik de lezer mee in de zoektocht naar een antwoord op de vraag: Wanneer is hulpverlening een belemmering?"

Korte Beschrijving:

Centraal staat in dit boek de vraag 'Wanneer wordt hulpverlening een belemmering?' En op verschillende plekken in het boek geeft Daniëlle daar antwoorden op. Dit boek is daarmee ook een mix van een soort zelfhulpboek op basis van eigen ervaringen met tips voor hulpverleners en hulpvragers.

Daniëlle definieert in een van de eerste hoofdstukken wat ze onder een hulpvrager en een hulpverlener verstaat. Daarna gaat ze in op allerlei aspecten van een hulverlenerstraject, onder andere de rol van de ouder, stelt daarbij vragen en levert tips en adviezen. Belangrijk is bijvoorbeeld gelijkwaardigheid binnen een hulpverleningsrelatie. Ze beschrijft randvoorwaarden waaraan goede hulpverlening moet voldoen en gaat in op wat iemand kan doen als de grenzen aan hulpverlening worden bereikt: van ongenoegens melden tot en met klachten procedures.

In het boek beschrijft ze ook een onderzoekje onder hulpverleners en hulpvragers

dat zij zelf heeft uitgevoerd en wat dat opgeleverd heeft. Steeds noemt ze daarbij moeilijkheden, valkuilen, gaat in op waar het systeem faalt en hoe je zelf de regie kunt houden.

Wat viel op:

De grote lijst met hulpverleningsinstanties waar Daniëlle Zaad mee te maken heeft (pag.86-90).Dat alleen al maakt dat ze een managers baan vervult, zoals ook anderen dat hebben gesignaleerd; onder andere Barbara Heetman in haar boekje *Zo doe ik dat*. Het dwingt grote bewondering af, maar het is ook triest dat het zo moet gaan. En de praktische tips waar beide partijen wat aan kunnen hebben.

Citaten:

Pag. 25: ‘ Ik ben altijd opstandig geweest. Na een jaar in een revalidatiecentrum gezeten te hebben na mijn dwarslaesie schreef ik mijn scriptie: “ Hospitalisatieproblematiek bij kinderen in een revalidatiecentrum.” (...)

Hoe komt het dat ook degene die zich eerst verzet tegen de regels die de wensen van het individu nekken, uiteindelijk zijn verzet opgeeft en zich aanpast? Het komt door de ongelijkwaardigheid. De afhankelijkheidspositie van de patiënt. Alles is ondergeschikt aan het systeem.’

Pag.44: ‘ We komen terug bij mijn eerste vraag. Wanneer wordt hulpverlening een belemmering? Het antwoord is misschien zelfs heel simpel. Wanneer je hulp niet meer als hulp ervaart.’

Stuk uit een gedicht (pag.56):’ (...) Het kaartenhuis Het pad met hindernissen Een uitputtingsslag. De hordeloop, strijd met de bureaucratie De duisternis van mezelf die ik zie. Het leven van iedere dag. Frustraties en onmacht Het zo goed willen doen. De onzekerheid wacht. Want ergens wringt die schoen. Ik ben maar een mens Nietig en klein Met één wens... Gelukkig te willen zijn. (...)

Pag.60: ‘ Natuurlijk moet je er goed opletten dat je niet aanvallend over komt. Dit kun je voorkomen door een ‘ik boodschap’ te geven: *Ik vind het jammer dat...* En dus niet: *Het is echt een groot probleem dat jij...*’

Pag.86-91: ‘ Wij hebben als gezin te maken met verschillende hulpverleningstrajecten.

Voor Prana hebben we te maken met: (...) Voor Arwen hebben we te maken met: (...) Voor ons samen hebben we te maken met: (...) Zelf heb ik (Daniëlle) te maken met: (...) *Tip: Verdeel je aandacht!* Advies: plan nooit teveel afspraken op een dag.... ‘

Pag. 99: ‘ Elk jaar opnieuw moet ik jeugdzorg of het CIZ vertellen dat helaas de handicap van mijn kind een levenslange aandoening is. Een pervasieve

ontwikkelingsstoornis. Dat zegt toch al genoeg over de duur ervan? Waarom kunnen deze lijntjes niet wat korter?

De auteur zelf over thema's/boodschappen in het boek :

Empathie

Citaat blz. 69

Het is ontzettend belangrijk om iemand aan te moedigen vanuit zijn eigen aandachtsgebied.

Gedicht citaat blz. 73

Een moment

Jou kon begrijpen

Vanuit jouw

Kijk op de wereld.

Vanuit jouw werkelijkheid

Het leven vast kon grijpen

Zonder spijt.